

der nu undertiden føres frem for Højesteret, synes at fremgaa, at en større Udvidelse af Ankesagernes Antal ikke er paakrævet, men snarere maa antages at ville være formaalsløs“.

Naar det, som det sikkert vil være bekendt, kun er et ringe Mindretal af de ved Landsretten paadømte Sager, der føres videre til Højesteret, naar dette Antal af Højesteret skønnes ikke at trænge til større Udvidelse, og naar det yderligere kan oplyses, at kun godt $\frac{1}{3}$ af de indankede Landsretsdomme forandres af Højesteret, vilde det heller ikke vel være muligt at hævde, at Landsretternes Sagsbehandling ikke har den af Loven forudsatte høje Kvalitet.

Da det nu videre i Højesterets Erklæring „stærkt maa betones“, som det hedder, „at Sikkerheden for, at man faar en rigtig Afgørelse i høj Grad beror paa, at Parterne eller deres Repræsentanter har fremstillet Sagen paa bedst mulig Maade“, saa mener vi i den nys omtalte ringe Appelprocent og den store Stadfæstelsesprocent at turde se et uomstødeligt Bevis for, at ikke blot Landsretternes Dommere, men ogsaa deres Advokater allerede i de første Aar efter Lovens Ikrafttræden, uanset at de stod overfor en ny og derfor uvant Opgave, har vist sig i hvert Fald gennemgaaende at være denne fuldt ud voksne.

Det skulde herefter synes berettiget at slutte, at de Sagførere, der saaledes har vist sig den Opgave voksne at procedere mundtligt ved Landsretten, ogsaa maa kunne magte den mundtlige Procedure ved Højesteret, en Slutning, hvis Rigtighed kun kan anfægtes og da ogsaa kun er forsøgt anfægtet ved Paastanden om, at denne sidste Opgave er, om ikke vanskeligere, saa dog i hvert Fald væsensforskellig fra Procedureopgaven i Landsretten.

Overfor denne Paastand maa vi anføre følgende:

I en Afhandling i Ugeskrift for Retsvæsen 1868 Side 1—25 om den mundtlige Rettergang og dens Indflydelse bl. a. paa Sagførervæsenet skrev den kendte juridiske Professor og senere Justitsminister Nellemann: „... i den mundtlige Procedure hviler Hovedvægten paa den første Rets Behandling af Sagen, og Appellen har væsentlig Charakter af en senere Berigtigelse eller Rettelse af enkelte Puncter, navnlig Retsfortolknings-spørgsmaalene“ (l. c. Side 15).

Forfatteren udvikler nærmere, hvorledes dette medfører, at man „aldeles maa bortkaste den gamle tilvante Forestilling“ om det Maal af Dygtighed, der kræves i de forskellige Instanser: „Al den Dygtighed og Intelligents, hvorover man raader, udkræves i den mundtlige Procedure netop paa Retsplejens første Trin“ (l. c. Side 15).

Disse Ord er blevet bekræftede i Praksis. I de 10 Aar, der er forløbet, siden Retsreformen traadte i Kraft, har det vist sig, at der af den, der vil procedere forsvareligt i Landsretten, kræves ikke blot de samme Evner som af den, der procederer i Højesteret, men der kræves i Landsretten yderligere nogle Færdigheder, som der under den nuværende Procesmaade i Højesteret normalt ikke er Anvendelse for der.

Det fremhæves i Højesterets Erklæring, at de for denne Ret fremførte Sager ofte frembyder særlige retlige Tvivl, og at der „til at forelægge Sager af den Art for Højesteret paa klar og udtømmende Maade kræves ikke blot stringent Tænkning og Øvelse i advokatorisk Virksomhed, men ogsaa indgaaende Kendskab til Domspraksis og til den videnskabelige Literatur“, hvorhos det nævnes „at man i Højesteretsager ofte bevæger sig paa Lovgivningens mere specielle Omraade“.

Overfor disse Udtalelser maa det anføres, at ingen Sag kommer for Højesteret uden først at være behandlet ved Landsretten, og at der ved Behandlingen her nødvendigvis maa kræves af Advokaten ganske de samme Evner og den samme Viden, som efter Højesterets Erklæring utvivlsomt med Rette kræves for at føre Sagen i Appelinstanten.